

[Ib Nørlund.]

tvivlsomt, hvor meget det apparat er gået i gang, efter hvad jeg ellers har hørt. Men det vil i hvert fald sige, at udenrigsministeren på daværende tidspunkt erkender, at dette flertal skulle kunne have indflydelse på Danmarks stillingtagen. Sidenhen har man frembragt en forklaring om, at hvis Danmark stemte imod, så ville det stride imod Romtraktaten. Hvad er det, der er sket her i mellemtiden? Det er en ting, som jeg synes det er af principiel betydning af få klaret.

(Kort bemærkning).

K. B. Andersen (S):

Denne sag, som jo i sin procedureform, hvor den nu er, først og fremmest eller udelukkende er en sag mellem markedsudvalget og ministeren, skal jeg ikke blande mig i. Der bliver jo lejlighed til i næste uge at drøfte den side af sagen, det kan ikke gøres på korte bemærkninger. Jeg vil blot gerne, når ministeren nævner disse datoer, sige, at sagen jo, som også hr. Ivar Nørgaard sagde, dukkede op første gang i nævnet den 12. september 1974, og at jeg dér spurgte — man har vel lov at sige, hvad man selv har sagt i nævnet, ikke hvad andre har sagt — om den sag havde været i markedsudvalget. Vi fik at vide, at det havde den ikke. Vi foreslog, at den kom i markedsudvalget; ellers var den formentlig aldrig kommet der.

Nu har ministeren to gange sagt, at der ikke var taget standpunkt, men det afgørende er, at det skyldtes én eneste omstændighed, nemlig at de oplysninger, som vi bad om for vor part i nævnet — og som markedsudvalget, har jeg forstået, bad om for sin part — på det tidspunkt stadig ikke var givet af ministeren.

Udenrigsministeren (*Guldberg*):

Jeg vil gerne først sige, at der er 2 spørgsmål i den sag og hele tiden har været det. Det har jeg hele tiden erkendt i de drøftelser, der har været såvel det ene som det andet sted, det vil ethvert medlem af markedsudvalget også vide.

Det ene spørgsmål var: når den sag nu stod på dagsordenen i FN, hvad skulle vi så gøre ved den? Skulle vi stemme imod — hvis den blev stående og vi ikke kunne

komme af med den og der var et flertal, der var imod? Jeg har på regeringens vegne svaret flere gange, at hvis det lå sådan, så var vi indstillet på, selv om vi syntes, det var en meget ubehagelig situation at anbringe Danmark i, at vi ville følge flertallet. Derfor er f. eks. hr. Ib Nørlands betragtning forkert.

Det andet spørgsmål, som jeg heller aldrig har lagt skjul på forelå ved siden af, var dette problem: hvis der nu var et flertal, der ikke ønskede, at den sag skulle gennemføres — en sag, hvis indhold vi stadig holder os fra, det drejer sig kun om det formelle — var der så mulighed for at få den trukket tilbage fra dagsordenen?

Hvis dette skulle gennemføres — jeg har aldrig lagt skjul på det — så måtte det forudsætte, at vi fra dansk side kunne påvise, at der var begået procedurefejl undervejs, f. eks. at sagen burde have været behandlet på rådsmødet. Jeg har hele tiden sagt og gentager her, at når vi gennemanalyserede proceduren i den sag, og det er vel meningen, vi skal gøre det i dag, så var det jo muligt — nu er det altså passé i forhold til spørgsmålet om at trække sagen tilbage — man kunne finde procedurefejl i EF, som gjorde, at Danmark, hvis det ville, kunne forlange sagen på et rådsmøde, men jeg vil gerne sige her, at jeg har endnu ikke fundet en sådan procedurefejl.

Det kan også være, man finder, der er anvendt en procedure, som folketetinget ikke er tilfreds med, men hvor fejlen i systemet ligger hos os selv. Det kan vi jo ikke: kaste den bold videre til de andre lande. Det bliver vores eget problem, om vor egen hjemlige behandling af denne sag har været korrekt, og det kan man jo diskutere. Jeg skal ikke nu gå ind i en lang debat, kun minde om, at sagen er startet for længe siden, i virkeligheden i 1971, at den fortsætter ind over 1972, at jeg selv som medlem af Det europæiske Parlament den 6. juli 1973 sammen med andre 9 medlemmer af folketetinget har stemt for den, og at den blev vedtaget enstemmigt. Sagen er kørt videre efter en procedure, som er normal, efter hvad der er oplyst over for mig. Man kan naturligvis sige, at en dansk regering, der havde den opfattelse, at denne sag var et politisk spørgsmål af en anden karakter, end man havde regnet med i de andre lande og måske